

σεως, τῆς σκοπούσης τὴν ἀποπλάνησιν τοῦ κοινοῦ, ὅτι κα-
ταβάλλονται προσπάθειαι ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως πρὸς
ἀπαλλαγὴν τοῦ Μοσχοβάκη, ἀφοῦ εἶνε ἐπίσημως βεβαιω-
μένον, ὅτι ὁ Μοσχοβάκης δὲν αἰτεῖ ἀπαλλαγὴν, ἀλλ' ἀνα-
θεώρησιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως, διὰ λόγους τυπικούς.
Διὰ τοῦτο, ἀποτεινόμενος, πρὸς δημοσιογράφον ξένον τῶν
πολιτικῶν συμφερόντων, εἰὼν ἐγνώρισα ὑμᾶς, νομίζω ὅτι θὰ
μοι ἐπιτρέψητε, προκειμένου περὶ τῆς ἐντελῶς ἀνεπηρεά-
στου λειτουργίας τῆς δικαιοσύνης, νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ
μὴ ἐπιτρέψητε εἰς τὴν ἐφημερίδα σας, δημοσίευσιν εἰδή-
σεων, ἐπηρεάζουσιν ὅπωςδῆποτε τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἐξ
ἀνθρώπων ἐνδιαφερομένων προερχομένων, πρὶν ἢ ὀριστικῶς
ἀπεκδυθῆ ἡ δικαιοσύνη τῆς ἐνεργείας της, ἐπιφυλασσόμενος
ἐν δέοντι νὰ ἐκφέρητε ἀσφαλῆ γνώμην, ὅταν αὕτη δὲν δύ-
ναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν δικαιοσύνην, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω,
θέλετε πράξει, καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Μοσχοβάκη, ἐάν
ἢ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, εἰσαχθῆ αὐθις, συνεπεῖα ἀναθεω-
ρήσεως, ἐνώπιον τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου.

Λεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑ-
πολήψεώς μου.

Ἄθην. Καζαντζής,
δικηγόρος

**ΠΡΟ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ
ΜΑΝΩΛΗ ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗ**

(ΑΤΟΣΧΕΔΙΟΣ)

I

Ἄς τιναχθῆ σὰν κίτρινο τοῦ φθινοπώρου φύλλο,
Κάθε ἐλπίδα ψεύτικη, ποῦ βόσκει μέσ' στὰ στήθια.
Σὰ νεκρολούλουδο, ἐμπρὸς εἰς τὸ νεκρὸ μου φίλο,
Ἄς πέσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη μου φαρμάκι ἢ ἀλήθεια.
Χλωρὸ βλαστάρη τῆς καρδιάς ὁ θάνατος θερίζει,
Καὶ ἡ θλιμμένη μου ψυχὴ κατάρρα θυμιατίζει!

Κατάρρα ναι! αἰώνια κατάρρα ἀνεβαίνει,
Ἄπὸ τὴν κόλασι αὐτὴ ἀπάνω στὰ οὐράνια
Τὸ ρόδο ποῦ μαραίνεται, τὰ ἡδῶν ποῦ σωπαίνει,
Ἡ χῆρα, ἡ φτώχεια, τὸρφανό, δὲν καίουσι λιθάνια! . . .
Κατάρρα ναι! ἀπόκρυφη κατάρρα ὅλα λένε,
Τὰ χεῖλη ποῦ σφραγιζόνται, τὰ μάτια ὅπου κλαίνε.

Νὰ ἡ ζωὴ! δροσάτο χθὲς τριαντάφυλλο τοῦ Μᾶη,
Καὶ τώρα κρῖο λείψανο στοῦ χάρου τὴν ἀγκάλη. . .
Νὰ ἡ ἐλπίδα! σ' ὄνειρα τοῦ μέλλοντος πετάει,
Σὰν κῆμα, ὅπου ἔρχεται νὰ σπάσῃ στὰ κρογιαλί. . .
Καὶ νὰ ἡ πρόνοια! ἄδικη, τυφλή, μὲ ἴδιο χέρι,
Χαρίζει φῶς σὲ σκόληκα καὶ σβύνει ἐν' ἀστέρι!

Κι' ἀστέρι ἐσβυσε! λαμπρὸ ἀστέρι! ἔχει σβύσει,
Γι' αὐτὸ δὲν βλέπω ἀπλόηθηκε ὁλόγυρα σκοτάδι·
Τυφλώθηκα· ἐθόλωσαν τὰ μάτια, ἴγιναν βρῦσι,
Καὶ ἄδη νοιώθω στὴν καρδιά καὶ στὴν ψυχὴ μου ἄδη! . . .
Γιατί τέτοια παρήγορα ἀστέρια νὰ μᾶς σβύνουν,
Ὅπου στὴν νύκτα τῆς ζωῆς ὀλίγο φῶς μᾶς χύνουν;

II

Ἐχτὲς ἀκόμα μὲ γλυκὸ χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη,
Γεμάτος νειάτα, ὄνειρα, ζωὴ, καρδιά, ἐλπίδα,

Τραγούδαες, ἀηδῶνι μου, τὰ ρόδα τοῦ Ἀπρίλη,
Τὴ σκλαβωμένη Κρήτη σου, τὴν Λαῦρα, τὴν πατρίδα.
Ἐχτὲς ἀκόμα τὰ χρυσὰ ἐξάνοιγες φτερά σου,
Καὶ ἀστραφτε τὸ μάτι σου καὶ φούντων' ἡ καρδιά σου!

Ἐχτὲς ἀκόμα σ' ὄμορφη λουλουδισμένη ἐσπέρα,
Πουλιὸν καρδίᾳ μου ἀνοιξες, ἀγγέλου! —τὴν καρδιά σου.
Καὶ ἀρμονία χύθηκε στὸν εὖσομο ἀέρα. . .
Σὲ ἐβλεπα καὶ ἄκουα τὴ μουσικὴ λαλιά σου.
Τραγοῦδι ἀγάπης κι' ὄνειρα ἀνάκρουε ἡ λύρα,
Κι' ἀνάπνεα τὰ λόγια σου μὲ τῆς βραδείας τὰ μῦρα. . .

Ἄχ, τὴ ζωὴ ἐνόμιζες ἀνθόστρωτη πατρίδα,
Καὶ στὰ λουλούδια ἄπλωνες φιλόκαλο τὸ χέρι·
Σὰν κόρη ὅπου κυνηγᾷ στὸν κῆπο χρυσαλλίδα. . .
Δὲν ἤξευρες, ἀλλόκοτο πῶς κρέμεται μαχαίρι,
Πῶς πρὶν τὸ ἀνθος φθάσωμε, νεκρὸ τὸ χέρι κλίνει,
Καὶ χρυσαλλίδα ἡ ζωὴ πετᾷ καὶ μᾶς ἀφίνει. . .

III

Μέσ' ἔς τῆς ζωῆς τοῦ τὴν αὐγὴ καὶ μέσ' ἔς τὸ ἀνθισμὰ τοῦ
Ποῦ πράσινα ἐξάπλωνε τὰ φύλλα γύρω γύρω,
Μέσ' ἔς τὴ χλωρὴ τοῦ ἀνοιξι, μέσ' ἔς τὸ κελάδημά τοι
Ποῦ διπλωμένο ἐβγαίνει μὲ τῆς καρδιάς το μῦρο,
Βορριάς νὰ πνεύσῃ; . . . καὶ σὲ μιὰ ἀναπνοή τοι μόνη
Νὰ μαραθῆ τὸ λούλουδο, νὰ νεκρωθῆ τ' ἀηδῶνι; . . .

Ἄχ, θᾶνε ψέμα, ἀπίστευτο καὶ θὰ ζυπνήσῃ πάλι. . .
Μπορεῖ νὰ ἔλθῃ ἡ ἀνοιξι, ὁ Μάρτης νὰ προβάλλῃ,
Καὶ νὰ μὴ σχίσῃ φλογερὸ τραγοῦδι τὸν αἰθέρα;
Μπορεῖ ν' ἀφήσῃ ὄρφανὴ τοῦ Μάρτη τὴν ἡμέρα;
Κ' ἂν γύρη κᾶνα λείψανο τῆς Λαύρας παληκάρη,
Σὲ ποῖα θὰ σπάσῃ δάχτυλα τὸ ἐθνικὸ δοξάρι;

Κ' ἂν αὔριο ἡ Κρήτη τοῦ. . . ἡ μάνατοῦ ἡ Κρήτη!
Γιὰ τῶνειρο τάκλειμητο τὴ σπάθη πάλι σύρει,
Μπορεῖ νὰ μὴν τὸν ἴδωμε ἔς τοὺς Λάκκους, ἔς τὸν Κερίτη,
Μὲ τ' ἄρματά τοῦ νὰ πετᾷ, νὰ πάῃ ἔς τὸ πανηγύρι; . . .
Μπορεῖ νὰ βᾶφῃ ἔς αἵματα ἡ Κρήτη τὴν πορφύρα
Καὶ νὰ σωπαίνῃ ἡ πύρινη Κρητικοπούλα λύρα! . . .

IV

. . . εἶνε τὸ χτύπημα βαρὺ, καὶ ἡ φωνὴ μου λίγη
Γιατί ὁ πόνος ὁ πολὺς, τὸ δάκρυ μου τὴν πνίγει.
Τὸ χέρι μου ἐλύθηκε ἔς τὴ λύπη τὴ μεγάλη
Καὶ δὲν μπορεῖ, Μανώλη μου, στεφάνη νὰ σοῦ βάλῃ.
Μὰ ἡ Λύρα καὶ ἡ Κρήτη σου δάφναις χλωραῖς θερίζουν
Κ' ἀμάραντα σοῦ πλέκουσε στεφάνια. . . σοῦ ἀξίζουν.

Ἄπηγγέλθη τῇ 9 Μαΐου 1883

Γ. Α. Ἀναστασόπουλος

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 12)24 Μαΐου.

Ὡς προσβλέπετο, ἡ μεγάλη τῆς Βουλῆς πλειονοψηφία ἔ-
δωκε τὴν ψῆφόν της ὑπὲρ τοῦ κ. Δεσπρέτη ἐπὶ ἡμερησίας
διατάξεως ὑπ' αὐτοῦ ἀποδεχθείσης, ἐν ἧ τὸ ὄνομα τῆς Ἀ-